HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

מתני' ג) אין א)פודין לא בעגל ולא בחיה לא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי ורבי אליעזר מתיר בכלאים מפני שהוא ואוסר בכוי מפני שהוא ספק נתנו לכהן ג) אין הכהן רשאי לקיימו עד שיפריש שה תחתיו:

גמ' מתני' מני בן בג בג היא דתניא בן בג בג אומר נאמר כאן [1] שה ונאמר להלן [2] שה מה להלן פרט לכל השמות הללו אף כאן פרט לכל השמות הללו אי מה להלן [3] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה ת"ל תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפי' כל הני נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה [4] איבעי' להו מהו לפדות בבן פקועה אליבא דר' מאיר לא תיבעי לך דכיון דאר"מ בן פקועה טעון שחיטה שה מעליא הוא אלא כי תבעי לך אליבא דרבנן דאמרי שחיטת אמו מטהרתו כבישרא בדיקולא דמי או דלמא כיון דהשתא מיהא רהיט ואזיל שה קרינא ביה מר זוטרא אמר אין פודין ורב אשי אמר פודין א"ל רב אשי למר זוטרא מאי דעתיך דילפת מפסח אי מה להלן [7] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפילו בן פקועה נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה אביעא להו מהו לפדות בנדמה אליבא דרבי אליעזר לא תיבעי לך השתא בכלאים פרקינן בנדמה מיבעיא כי תיבעי לך אליבא דרבנן בכלאים הוא דלא פרקינן בנדמה פרקינן או דלמא ל"ש ת"ש [8] פרה שילדה מין עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין מני אילימא ר' אליעזר הא בכלאים נמי פרקינן אלא לאו רבנן היא לא לעולם ר' אליעזר היא גופה קמ"ל דפרה שילדה מין עז אין פודין לא תימא זיל אבתריה דידיה והאי עז מעליא הוא אלא זיל בתר אימיה והאי עגל הוא ת"ש דתני רבה בר שמואל איזהו כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה אבינו שה כלאים הוא נדמה הוא אלא איזהו דמי לכלאים דשויוה רבנן כי כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה למאי אי לקדשים מהיכא דממעט כלאים מהתם ממעט נדמה דתניא [3] שור או כשב [5] פרט לכלאים [6] או עז פרט לנדמה [7] אי לבכור [4] אך בכור שור אמר רחמנא [8] עד שיהא הוא שור ובכורו שור [9] אלא לתמיא. דיעז מעליא הוא ופודין בו אזיל בתר אימיה ועגל הוא הוא ואיירי בנדמה אלא בהאי גוונא: אי זה כלאים רחל וכו' הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאע"ג דלאו כלאים הוא דשויוה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו רחל שילדה כמין עז דהאי לאו כלאים הוא אלא נדמה ואפילו הכי אסור כלכלים: ולמאי. לקאמר דאסור כלכלאים אי לקדשים לובהים מאי קמ"ל דתני רבה בר שמואל (אי לקדשים דמ"ד) הא לא איצטרך לאשמועינן דמההוא קרא דמפעט לכלאים מקדשים מהתם נמי איפעוט נדמה מקדשים דתניא שור או כשב וכו'; ואי משום למעוטי נדמה מבכור הא נמי מקרא נפקא דכתיב שור או שה הוא שור ובכורו שור פרט לנדמה: ואי למעוטי ממעשר בהמה תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם לנדמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור לאשמועינן דהא דתני רבה בר שמואל דאין פודין בנדמה ותפשוט מהכא: לא לעולם. לא תפשוט ולמעשר איצטריך למעוטי וכגון דיש בו מקצת סימני דומה לאמו דאז מחייב בבכורה וא"ת ולשתוף מאו למעט כלאים ושמעינן ליה מהתם מבכור אב מכ"ש מנדמה או מבנין אב דרבה ור"ל דאי לא הוה כתיב אלא חד או הר"א דאתא לרבות נדמה מבעלת מום דכתיב גבי שביחה (דהוה משמע) [כדמשמע] בפ' מרובה (דף עז) וא"ת ולשתוף מתרי אי דכתיבי ומשור וכשב ועז ממעטינן כלאים ונדמה מתהת תחת דבכור וי"ל דאצטריך חד או למעט נדמה אף מקצת סימנים דומה לאמו דמרבינן גבי בכור ומדאצטריך למכתב מיהא חד או איצטריך למכתב אידך דלא נדרוש או לרבות כדמשמע בפרק מרובה וא"ת ולשתוף מבכור שור וכשב ושמעינן דנדמה לא קדיש מג"ש דתחת תחת מקדשים וי"ל כיון דאצטריך למכתב חד לרבות מקצת סימנין דומה לאמו בכור שור וכשב דאך לחודיה לא מצי למכתב. תוס' חיצוניות: ג) אי לבכור אך בכור וכי ובכורו שור ותו לא אימא לא ותימה לר"מ מאיוורא דבפרק מרובה משמע דפשוט הוא למעט נדמה מבכור דקאמר אי לבכור תחת תחת ליקי מקדשים אי נמי נדמה ממעט ליה כלאים מיבעיא ל"ל לפרש דאך בכור אמר רחמנא וא"כ פשוט לו למעט נדמה מבלאים והיאך תלי נדמה בכלאים דקאמר שהוא ככלאים. תוס' חיצוניות: ד) דאסירי בגיזה ועבודה. הלכך אין פודין אי דלמא כיון דלא אלים קדושה פטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו בהנאה והא דחייבת רחמנא למפרעה אפקועי לאיסורא בעלמא הוא כדי להתיר הפטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו הכי נמי (אין איסור לא חל על איסור פסולי המוקדשין) אין כאן איסור חל על איסור ופודין בהמת פסולי המוקדשין) אין כאן איסור חל על איסור פסולי המוקדשין ור'. ה) אלא כשהאמד נוטה לצד חיוב או לצד פטור יותר מהבירו דפטור מטעם לקוח אפי' לפי' ר"ת ועוד מאי דקאמר שהיה לוקח מן העובד כוכבים אז קרי ליה חיוב על הפטור או הפטור על החיוב וכו': ו) לא שייך אלא אחר מירוח וההיא דפרק השוכר את הפועלים דדריש בנפשך שבעך מה נפשך אתה עושה אף פועל אוכל ופטור מוקי לה בתאנה העומדת בגינה ונופה נוטה לחצר או לבית הבעל עיניו בתאנה ולוקח עיניו במקחו ופרוץ ולוקח מדאורייתא מי מיחייב והתניא וכו' ומאי קשיא הא קודם מירוח מיירי דקא קני לה בעודה מחוברת בתאנה ועוד דע"כ קודם מירוח אירי דהא מן פועל אוכל בדבר שנגמרה מלאכתו למעשר כדתנן התם והרי"ם פפרש איפכא מ"ר לוקח קודם מירוח פטור אבל אם נתמרח דרי מוכר דחל עליו חיוב מעשר תו לא מיפטר בלקיחה והך דשמעתין יש ליישב כדפי' ויש לתמוה וכו'; ז) ר"א מתיר בכלאים וכו'; ח) אלמא דר"א פליג על ר' אליעזר בר פלוגתיה דר"י ומיהו נראה דדוקא קאמר דלא כר' יהושע אבל לר"א ניחא דלרבי יהושע דאסר לית ליה באכילה משה כשבים לא אצטריך בנין אב דרבא לומר שאין פודין בו אבל לר"א דשרי דשרי באכילה איצטריך שה דרבא לומר שאין פודין דילפינן משה דפסח אע"ג דלר"א שרי לפדות בשאר כלאים מפני שהוא שה ולא ילפינן ליה משה דפסח אלא מרבינן פדיה מהפדה דפדה ה"מ בכלאים דכולו מהבר שגולד מן הטהור ועבורו מן הטמא אע"ג דשרי באכילה ילפינן משה דפסח ולא מרבינן לה מהפדה דלענין פסח אפי' היה כולו דומה אמו לגמרי לא הוה מתכשר דכלאים גמור הוה זה שנולד מן הטהור [ועיבורו מן הטמא] ככלאים דכבש ועז. כ"מ בתוס' כ"י:

מתני' ג) אין א)פודין לא בעגל ולא בחיה לא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי ורבי אליעזר מתיר בכלאים מפני שהוא ואוסר בכוי מפני שהוא ספק נתנו לכהן ג) אין הכהן רשאי לקיימו עד שיפריש שה תחתיו:

גמ' מתני' מני בן בג בג היא דתניא בן בג בג אומר נאמר כאן [1] שה ונאמר להלן [2] שה מה להלן פרט לכל השמות הללו אף כאן פרט לכל השמות הללו אי מה להלן [3] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה ת"ל תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפי' כל הני נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה [4] איבעי' להו מהו לפדות בבן פקועה אליבא דר' מאיר לא תיבעי לך דכיון דאר"מ בן פקועה טעון שחיטה שה מעליא הוא אלא כי תבעי לך אליבא דרבנן דאמרי שחיטת אמו מטהרתו כבישרא בדיקולא דמי או דלמא כיון דהשתא מיהא רהיט ואזיל שה קרינא ביה מר זוטרא אמר אין פודין ורב אשי אמר פודין א"ל רב אשי למר זוטרא מאי דעתיך דילפת מפסח אי מה להלן [7] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפילו בן פקועה נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה אביעא להו מהו לפדות בנדמה אליבא דרבי אליעזר לא תיבעי לך השתא בכלאים פרקינן בנדמה מיבעיא כי תיבעי לך אליבא דרבנן בכלאים הוא דלא פרקינן בנדמה פרקינן או דלמא ל"ש ת"ש [8] פרה שילדה מין עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין מני אילימא ר' אליעזר הא בכלאים נמי פרקינן אלא לאו רבנן היא לא לעולם ר' אליעזר היא גופה קמ"ל דפרה שילדה מין עז אין פודין לא תימא זיל אבתריה דידיה והאי עז מעליא הוא אלא זיל בתר אימיה והאי עגל הוא ת"ש דתני רבה בר שמואל איזהו כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה אבינו שה כלאים הוא נדמה הוא אלא איזהו דמי לכלאים דשויוה רבנן כי כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה למאי אי לקדשים מהיכא דממעט כלאים מהתם ממעט נדמה דתניא [3] שור או כשב [5] פרט לכלאים [6] או עז פרט לנדמה [7] אי לבכור [4] אך בכור שור אמר רחמנא [8] עד שיהא הוא שור ובכורו שור [9] אלא לתמיא. דיעז מעליא הוא ופודין בו אזיל בתר אימיה ועגל הוא הוא ואיירי בנדמה אלא בהאי גוונא: אי זה כלאים רחל וכו' הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאע"ג דלאו כלאים הוא דשויוה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו רחל שילדה כמין עז דהאי לאו כלאים הוא אלא נדמה ואפילו הכי אסור כלכלים: ולמאי. לקאמר דאסור כלכלאים אי לקדשים לובהים מאי קמ"ל דתני רבה בר שמואל (אי לקדשים דמ"ד) הא לא איצטריך לאשמועינן דמההוא קרא דמפעט לכלאים מקדשים מהתם נמי איפעוט נדמה מקדשים דתניא שור או כשב וכו'; ואי משום למעוטי נדמה מבכור הא נמי מקרא נפקא דכתיב שור או שה הוא שור ובכורו שור פרט לנדמה: ואי למעוטי ממעשר בהמה תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם לנדמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור לאשמועינן דהא דתני רבה בר שמואל דאין פודין בנדמה ותפשוט מהכא: לא לעולם. לא תפשוט ולמעשר איצטריך למעוטי וכגון דיש בו מקצת סימני דומה לאמו דאז מחייב בבכורה וא"ת ולשתוף מאו למעט כלאים ושמעינן ליה מהתם מבכור אב מכ"ש מנדמה או מבנין אב דרבה ור"ל דאי לא הוה כתיב אלא חד או הר"א דאתא לרבות נדמה מבעלת מום דכתיב גבי שביחה (דהוה משמע) [כדמשמע] בפ' מרובה (דף עז) וא"ת ולשתוף מתרי אי דכתיבי ומשור וכשב ועז ממעטינן כלאים ונדמה מתהת תחת דבכור וי"ל דאצטריך חד או למעט נדמה אף מקצת סימנים דומה לאמו דמרבינן גבי בכור ומדאצטריך למכתב מיהא חד או אינטריך למכתב אידך דלא נדרוש או לרבות כדמשמע בפרק מרובה וא"ת ולשתוף מבכור שור וכשב ושמעינן דנדמה לא קדיש מג"ש דתחת תחת מקדשים וי"ל כיון דאצטריך למכתב חד לרבות מקצת סימנין דומה לאמו בכור שור וכשב דאך לחודיה לא מצי למכתב. תוס' חיצוניות: ד) דאסירי בגיזה ועבודה. הלכך אין פודין אי דלמא כיון דלא אלים קדושה פטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו בהנאה והא דחייבת רחמנא למפרעה אפקועי לאיסורא בעלמא הוא כדי להתיר הפטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו הכי נמי (אין איסור לא חל על איסור פסולי המוקדשין) אין כאן איסור חל על איסור ופודין בהמת פסולי המוקדשין ור'. ה) אלא כשהאמד נוטה לצד חיוב או לצד פטור יותר מהבירו דפטור מטעם לקוח אפי' לפי' ר"ת ועוד מאי דקאמר שהיה לוקח מן העובד כוכבים אז קרי ליה חיוב על הפטור או הפטור על החיוב וכו': ו) לא שייך אלא אחר מירוח וההיא דפרק השוכר את הפועלים דדריש בנפשך שבעך מה נפשך אתה עושה אף פועל אוכל ופטור מוקי לה בתאנה העומדת בגינה ונופה נוטה לחצר או לבית הבעל עיניו בתאנה ולוקח עיניו במקחו ופרוץ ולוקח מדאורייתא מי מיחייב והתניא וכו' ומאי קשיא הא קודם מירוח מיירי דקא קני לה בעודה מחוברת בתאנה ועוד דע"כ קודם מירוח אירי דהא מן פועל אוכל בדבר שנגמרה מלאכתו למעשר כדתנן התם והרי"ם פפרש איפכא מ"ר לוקח קודם מירוח פטור אבל אם נתמרח דרי מוכר דחל עליו חיוב מעשר תו לא מיפטר בלקיחה והך דשמעתין יש ליישב כדפי' ויש לתמוה וכו'; ז) ר"א מתיר בכלאים וכו'; ח) אלמא דר"א פליג על ר' אליעזר בר פלוגתיה דר"י ומיהו נראה דדוקא קאמר דלא כר' יהושע אבל לר"א ניחא דלרבי יהושע דאסר לית ליה באכילה משה כשבים לא אצטריך בנין אב דרבא לומר שאין פודין בו אבל לר"א דשרי דשרי באכילה איצטריך שה דרבא לומר שאין פודין דילפינן משה דפסח אע"ג דלר"א שרי לפדות בשאר כלאים מפני שהוא שה ולא ילפינן ליה משה דפסח אלא מרבינן לה מהפדה דפדה ה"מ בכלאים דכולו מהבר שגולד מן הטהור ועבורו מן הטמא אע"ג דשרי באכילה ילפינן משה דפסח ולא מרבינן לה מהפדה דלענין פסח אפי' היה כולו דומה אמו לגמרי לא הוה מתכשר דכלאים גמור הוה זה שנולד מן הטהור [ועיבורו מן הטמא] ככלאים דכבש ועז. כ"מ בתוס' כ"י:

מתני' ג) אין א)פודין לא בעגל ולא בחיה לא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי ורבי אליעזר מתיר בכלאים מפני שהוא ואוסר בכוי מפני שהוא ספק נתנו לכהן ג) אין הכהן רשאי לקיימו עד שיפריש שה תחתיו:

גמ' מתני' מני בן בג בג היא דתניא בן בג בג אומר נאמר כאן [1] שה ונאמר להלן [2] שה מה להלן פרט לכל השמות הללו אף כאן פרט לכל השמות הללו אי מה להלן [3] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה ת"ל תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפי' כל הני נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה [4] איבעי' להו מהו לפדות בבן פקועה אליבא דר' מאיר לא תיבעי לך דכיון דאר"מ בן פקועה טעון שחיטה שה מעליא הוא אלא כי תבעי לך אליבא דרבנן דאמרי שחיטת אמו מטהרתו כבישרא בדיקולא דמי או דלמא כיון דהשתא מיהא רהיט ואזיל שה קרינא ביה מר זוטרא אמר אין פודין ורב אשי אמר פודין א"ל רב אשי למר זוטרא מאי דעתיך דילפת מפסח אי מה להלן [7] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפילו בן פקועה נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה אביעא להו מהו לפדות בנדמה אליבא דרבי אליעזר לא תיבעי לך השתא בכלאים פרקינן בנדמה מיבעיא כי תיבעי לך אליבא דרבנן בכלאים הוא דלא פרקינן בנדמה פרקינן או דלמא ל"ש ת"ש [8] פרה שילדה מין עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין מני אילימא ר' אליעזר הא בכלאים נמי פרקינן אלא לאו רבנן היא לא לעולם ר' אליעזר היא גופה קמ"ל דפרה שילדה מין עז אין פודין לא תימא זיל אבתריה דידיה והאי עז מעליא הוא אלא זיל בתר אימיה והאי עגל הוא ת"ש דתני רבה בר שמואל איזהו כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה אבינו שה כלאים הוא נדמה הוא אלא איזהו דמי לכלאים דשויוה רבנן כי כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה למאי אי לקדשים מהיכא דממעט כלאים מהתם ממעט נדמה דתניא [3] שור או כשב [5] פרט לכלאים [6] או עז פרט לנדמה [7] אי לבכור [4] אך בכור שור אמר רחמנא [8] עד שיהא הוא שור ובכורו שור [9] אלא לתמיא. דיעז מעליא הוא ופודין בו אזיל בתר אימיה ועגל הוא הוא ואיירי בנדמה אלא בהאי גוונא: אי זה כלאים רחל וכו' הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאע"ג דלאו כלאים הוא דשויוה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו רחל שילדה כמין עז דהאי לאו כלאים הוא אלא נדמה ואפילו הכי אסור כלכלים: ולמאי. לקאמר דאסור כלכלאים אי לקדשים לובהים מאי קמ"ל דתני רבה בר שמואל (אי לקדשים דמ"ד) הא לא איצטריך לאשמועינן דמההוא קרא דמפעט לכלאים מקדשים מהתם נמי איפעוט נדמה מקדשים דתניא שור או כשב וכו'; ואי משום למעוטי נדמה מבכור הא נמי מקרא נפקא דכתיב שור או שה הוא שור ובכורו שור פרט לנדמה: ואי למעוטי ממעשר בהמה תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם לנדמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור לאשמועינן דהא דתני רבה בר שמואל דאין פודין בנדמה ותפשוט מהכא: לא לעולם. לא תפשוט ולמעשר איצטריך למעוטי וכגון דיש בו מקצת סימני דומה לאמו דאז מחייב בבכורה וא"ת ולשתוף מאו למעט כלאים ושמעינן ליה מהתם מבכור אב מכ"ש מנדמה או מבנין אב דרבה ור"ל דאי לא הוה כתיב אלא חד או הר"א דאתא לרבות נדמה מבעלת מום דכתיב גבי שביחה (דהוה משמע) [כדמשמע] בפ' מרובה (דף עז) וא"ת ולשתוף מתרי אי דכתיבי ומשור וכשב ועז ממעטינן כלאים ונדמה מתהת תחת דבכור וי"ל דאצטריך חד או למעט נדמה אף מקצת סימנים דומה לאמו דמרבינן גבי בכור ומדאצטריך למכתב מיהא חד או אינטריך למכתב אידך דלא נדרוש או לרבות כדמשמע בפרק מרובה וא"ת ולשתוף מבכור שור וכשב ושמעינן דנדמה לא קדיש מג"ש דתחת תחת מקדשים וי"ל כיון דאצטריך למכתב חד לרבות מקצת סימנין דומה לאמו בכור שור וכשב דאך לחודיה לא מצי למכתב. תוס' חיצוניות: ד) דאסירי בגיזה ועבודה. הלכך אין פודין אי דלמא כיון דלא אלים קדושה פטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו בהנאה והא דחייבת רחמנא למפרעה אפקועי לאיסורא בעלמא הוא כדי להתיר הפטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו הכי נמי (אין איסור לא חל על איסור פסולי המוקדשין) אין כאן איסור חל על איסור ופודין בהמת פסולי המוקדשין ור'. ה) אלא כשהאמד נוטה לצד חיוב או לצד פטור יותר מהבירו דפטור מטעם לקוח אפי' לפי' ר"ת ועוד מאי דקאמר שהיה לוקח מן העובד כוכבים אז קרי ליה חיוב על הפטור או הפטור על החיוב וכו': ו) לא שייך אלא אחר מירוח וההיא דפרק השוכר את הפועלים דדריש בנפשך שבעך מה נפשך אתה עושה אף פועל אוכל ופטור מוקי לה בתאנה העומדת בגינה ונופה נוטה לחצר או לבית הבעל עיניו בתאנה ולוקח עיניו במקחו ופרוץ ולוקח מדאורייתא מי מיחייב והתניא וכו' ומאי קשיא הא קודם מירוח מיירי דקא קני לה בעודה מחוברת בתאנה ועוד דע"כ קודם מירוח אירי דהא מן פועל אוכל בדבר שנגמרה מלאכתו למעשר כדתנן התם והרי"ם פפרש איפכא מ"ר לוקח קודם מירוח פטור אבל אם נתמרח דרי מוכר דחל עליו חיוב מעשר תו לא מיפטר בלקיחה והך דשמעתין יש ליישב כדפי' ויש לתמוה וכו'; ז) ר"א מתיר בכלאים וכו'; ח) אלמא דר"א פליג על ר' אליעזר בר פלוגתיה דר"י ומיהו נראה דדוקא קאמר דלא כר' יהושע אבל לר"א ניחא דלרבי יהושע דאסר לית ליה באכילה משה כשבים לא אצטריך בנין אב דרבא לומר שאין פודין בו אבל לר"א דשרי דשרי באכילה איצטריך שה דרבא לומר שאין פודין דילפינן משה דפסח אע"ג דלר"א שרי לפדות בשאר כלאים מפני שהוא שה ולא ילפינן ליה משה דפסח אלא מרבינן לה מהפדה דפדה ה"מ בכלאים דכולו מהבר שגולד מן הטהור ועבורו מן הטמא אע"ג דשרי באכילה ילפינן משה דפסח ולא מרבינן לה מהפדה דלענין פסח אפי' היה כולו דומה אמו לגמרי לא הוה מתכשר דכלאים גמור הוה זה שנולד מן הטהור [ועיבורו מן הטמא] ככלאים דכבש ועז. כ"מ בתוס' כ"י:

רק בכל מום נפסל וגו' ובפסולי המוקדשין מדכל [בפרי לקח יב טו]:

לר'

מתני' ג) אין א)פודין לא בעגל ולא בחיה לא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי ורבי אליעזר מתיר בכלאים מפני שהוא ואוסר בכוי מפני שהוא ספק נתנו לכהן ג) אין הכהן רשאי לקיימו עד שיפריש שה תחתיו:

גמ' מתני' מני בן בג בג היא דתניא בן בג בג אומר נאמר כאן [1] שה ונאמר להלן [2] שה מה להלן פרט לכל השמות הללו אף כאן פרט לכל השמות הללו אי מה להלן [3] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה ת"ל תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפי' כל הני נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה [4] איבעי' להו מהו לפדות בבן פקועה אליבא דר' מאיר לא תיבעי לך דכיון דאר"מ בן פקועה טעון שחיטה שה מעליא הוא אלא כי תבעי לך אליבא דרבנן דאמרי שחיטת אמו מטהרתו כבישרא בדיקולא דמי או דלמא כיון דהשתא מיהא רהיט ואזיל שה קרינא ביה מר זוטרא אמר אין פודין ורב אשי אמר פודין א"ל רב אשי למר זוטרא מאי דעתיך דילפת מפסח אי מה להלן [7] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפילו בן פקועה נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה אביעא להו מהו לפדות בנדמה אליבא דרבי אליעזר לא תיבעי לך השתא בכלאים פרקינן בנדמה מיבעיא כי תיבעי לך אליבא דרבנן בכלאים הוא דלא פרקינן בנדמה פרקינן או דלמא ל"ש ת"ש [8] פרה שילדה מין עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין מני אילימא ר' אליעזר הא בכלאים נמי פרקינן אלא לאו רבנן היא לא לעולם ר' אליעזר היא גופה קמ"ל דפרה שילדה מין עז אין פודין לא תימא זיל אבתריה דידיה והאי עז מעליא הוא אלא זיל בתר אימיה והאי עגל הוא ת"ש דתני רבה בר שמואל איזהו כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה אבינו שה כלאים הוא נדמה הוא אלא איזהו דמי לכלאים דשויוה רבנן כי כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה למאי אי לקדשים מהיכא דממעט כלאים מהתם ממעט נדמה דתניא [3] שור או כשב [5] פרט לכלאים [6] או עז פרט לנדמה [7] אי לבכור [4] אך בכור שור אמר רחמנא [8] עד שיהא הוא שור ובכורו שור [9] אלא לתמיא. דיעז מעליא הוא ופודין בו אזיל בתר אימיה ועגל הוא הוא ואיירי בנדמה אלא בהאי גוונא: אי זה כלאים רחל וכו' הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאע"ג דלאו כלאים הוא דשויוה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו רחל שילדה כמין עז דהאי לאו כלאים הוא אלא נדמה ואפילו הכי אסור כלכלים: ולמאי. לקאמר דאסור כלכלאים אי לקדשים לובהים מאי קמ"ל דתני רבה בר שמואל (אי לקדשים דמ"ד) הא לא איצטריך לאשמועינן דמההוא קרא דמפעט לכלאים מקדשים מהתם נמי איפעוט נדמה מקדשים דתניא שור או כשב וכו'; ואי משום למעוטי נדמה מבכור הא נמי מקרא נפקא דכתיב שור או שה הוא שור ובכורו שור פרט לנדמה: ואי למעוטי ממעשר בהמה תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם לנדמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור לאשמועינן דהא דתני רבה בר שמואל דאין פודין בנדמה ותפשוט מהכא: לא לעולם. לא תפשוט ולמעשר איצטריך למעוטי וכגון דיש בו מקצת סימני דומה לאמו דאז מחייב בבכורה וא"ת ולשתוף מאו למעט כלאים ושמעינן ליה מהתם מבכור אב מכ"ש מנדמה או מבנין אב דרבה ור"ל דאי לא הוה כתיב אלא חד או הר"א דאתא לרבות נדמה מבעלת מום דכתיב גבי שביחה (דהוה משמע) [כדמשמע] בפ' מרובה (דף עז) וא"ת ולשתוף מתרי אי דכתיבי ומשור וכשב ועז ממעטינן כלאים ונדמה מתהת תחת דבכור וי"ל דאצטריך חד או למעט נדמה אף מקצת סימנים דומה לאמו דמרבינן גבי בכור ומדאצטריך למכתב מיהא חד או אינטריך למכתב אידך דלא נדרוש או לרבות כדמשמע בפרק מרובה וא"ת ולשתוף מבכור שור וכשב ושמעינן דנדמה לא קדיש מג"ש דתחת תחת מקדשים וי"ל כיון דאצטריך למכתב חד לרבות מקצת סימנין דומה לאמו בכור שור וכשב דאך לחודיה לא מצי למכתב. תוס' חיצוניות: ד) דאסירי בגיזה ועבודה. הלכך אין פודין אי דלמא כיון דלא אלים קדושה פטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו בהנאה והא דחייבת רחמנא למפרעה אפקועי לאיסורא בעלמא הוא כדי להתיר הפטר חמור בהנאה ולא שתהיה קדושתו חלה על פדיונו הכי נמי (אין איסור לא חל על איסור פסולי המוקדשין) אין כאן איסור חל על איסור ופודין בהמת פסולי המוקדשין ור'. ה) אלא כשהאמד נוטה לצד חיוב או לצד פטור יותר מהבירו דפטור מטעם לקוח אפי' לפי' ר"ת ועוד מאי דקאמר שהיה לוקח מן העובד כוכבים אז קרי ליה חיוב על הפטור או הפטור על החיוב וכו': ו) לא שייך אלא אחר מירוח וההיא דפרק השוכר את הפועלים דדריש בנפשך שבעך מה נפשך אתה עושה אף פועל אוכל ופטור מוקי לה בתאנה העומדת בגינה ונופה נוטה לחצר או לבית הבעל עיניו בתאנה ולוקח עיניו במקחו ופרוץ ולוקח מדאורייתא מי מיחייב והתניא וכו' ומאי קשיא הא קודם מירוח מיירי דקא קני לה בעודה מחוברת בתאנה ועוד דע"כ קודם מירוח אירי דהא מן פועל אוכל בדבר שנגמרה מלאכתו למעשר כדתנן התם והרי"ם פפרש איפכא מ"ר לוקח קודם מירוח פטור אבל אם נתמרח דרי מוכר דחל עליו חיוב מעשר תו לא מיפטר בלקיחה והך דשמעתין יש ליישב כדפי' ויש לתמוה וכו'; ז) ר"א מתיר בכלאים וכו'; ח) אלמא דר"א פליג על ר' אליעזר בר פלוגתיה דר"י ומיהו נראה דדוקא קאמר דלא כר' יהושע אבל לר"א ניחא דלרבי יהושע דאסר לית ליה באכילה משה כשבים לא אצטריך בנין אב דרבא לומר שאין פודין בו אבל לר"א דשרי דשרי באכילה איצטריך שה דרבא לומר שאין פודין דילפינן משה דפסח אע"ג דלר"א שרי לפדות בשאר כלאים מפני שהוא שה ולא ילפינן ליה משה דפסח אלא מרבינן לה מהפדה דפדה ה"מ בכלאים דכולו מהבר שגולד מן הטהור ועבורו מן הטמא אע"ג דשרי באכילה ילפינן משה דפסח ולא מרבינן לה מהפדה דלענין פסח אפי' היה כולו דומה אמו לגמרי לא הוה מתכשר דכלאים גמור הוה זה שנולד מן הטהור [ועיבורו מן הטמא] ככלאים דכבש ועז. כ"מ בתוס' כ"י:

לקמיה דף יב ע"ב פדיונו ח): **דלמ' ספיס פדיונו.** שהשה הניתן מתחיו אין בו משום קדושה: **נמי ואיכ'** כתיב בפסולי המוקדשין דכתיב (דברים יג) רק בכל אות נפשך וגו' ובפסולי המוקדשין מדכל [בפרי לקח יב טו]:

לר'

מתני' ג) אין א)פודין לא בעגל ולא בחיה לא בשחוטה ולא בטריפה ולא בכלאים ולא בכוי ורבי אליעזר מתיר בכלאים מפני שהוא ואוסר בכוי מפני שהוא ספק נתנו לכהן ג) אין הכהן רשאי לקיימו עד שיפריש שה תחתיו:

גמ' מתני' מני בן בג בג היא דתניא בן בג בג אומר נאמר כאן [1] שה ונאמר להלן [2] שה מה להלן פרט לכל השמות הללו אף כאן פרט לכל השמות הללו אי מה להלן [3] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה ת"ל תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפי' כל הני נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה [4] איבעי' להו מהו לפדות בבן פקועה אליבא דר' מאיר לא תיבעי לך דכיון דאר"מ בן פקועה טעון שחיטה שה מעליא הוא אלא כי תבעי לך אליבא דרבנן דאמרי שחיטת אמו מטהרתו כבישרא בדיקולא דמי או דלמא כיון דהשתא מיהא רהיט ואזיל שה קרינא ביה מר זוטרא אמר אין פודין ורב אשי אמר פודין א"ל רב אשי למר זוטרא מאי דעתיך דילפת מפסח אי מה להלן [7] זכר תמים ובן שנה אף כאן זכר תמים ובן שנה תפדה תפדה ריבה אי תפדה תפדה ריבה אפילו בן פקועה נמי א"כ שה שה מאי אהני ליה אביעא להו מהו לפדות בנדמה אליבא דרבי אליעזר לא תיבעי לך השתא בכלאים פרקינן בנדמה מיבעיא כי תיבעי לך אליבא דרבנן בכלאים הוא דלא פרקינן בנדמה פרקינן או דלמא ל"ש ת"ש [8] פרה שילדה מין עז אין פודין הא רחל שילדה מין עז פודין מני אילימא ר' אליעזר הא בכלאים נמי פרקינן אלא לאו רבנן היא לא לעולם ר' אליעזר היא גופה קמ"ל דפרה שילדה מין עז אין פודין לא תימא זיל אבתריה דידיה והאי עז מעליא הוא אלא זיל בתר אימיה והאי עגל הוא ת"ש דתני רבה בר שמואל איזהו כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה אבינו שה כלאים הוא נדמה הוא אלא איזהו דמי לכלאים דשויוה רבנן כי כלאים רחל שילדה מין עז ואביו שה למאי אי לקדשים מהיכא דממעט כלאים מהתם ממעט נדמה דתניא [3] שור או כשב [5] פרט לכלאים [6] או עז פרט לנדמה [7] אי לבכור [4] אך בכור שור אמר רחמנא [8] עד שיהא הוא שור ובכורו שור [9] אלא לתמיא. דיעז מעליא הוא ופודין בו אזיל בתר אימיה ועגל הוא הוא ואיירי בנדמה אלא בהאי גוונא: אי זה כלאים רחל וכו' הכי תריץ ליה איזהו דומה לכלאים דאע"ג דלאו כלאים הוא דשויוה רבנן לאיסוריה ככלאים היינו רחל שילדה כמין עז דהאי לאו כלאים הוא אלא נדמה ואפילו הכי אסור כלכלים: ולמאי. לקאמר דאסור כלכלאים אי לקדשים לובהים מאי קמ"ל דתני רבה בר שמואל (אי לקדשים דמ"ד) הא לא איצטריך לאשמועינן דמההוא קרא דמפעט לכלאים מקדשים מהתם נמי איפעוט נדמה מקדשים דתניא שור או כשב וכו'; ואי משום למעוטי נדמה מבכור הא נמי מקרא נפקא דכתיב שור או שה הוא שור ובכורו שור פרט לנדמה: ואי למעוטי ממעשר בהמה תחת תחת מקדשים גמר כתיב במעשר כל אשר יעבור תחת השבט וכתיב בקדשים תחת אמו מה התם לנדמה אף במעשר נמי אלא לאו לפטר חמור לאשמועינן דהא דתני